No. 131. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 1 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— In Italië is de opgewondenheid in Lucca en Toskanen nog groot. De bevolking is tegen den afstand van het grondgebied van Pontrimoli en Lunigiana aan het groothertogdom van Modena. In Lucca zijn den 11. Oct. de wapenborden van den hertog van Lucca door het volk vernield.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 27. October. De arr.-regtbank alhier heeft gisteren uitspraak gedaan in de zaak tegen den markies *de Thouars*, welke in de teregtzitting van den 18. bevorens behandeld was. De regtbank heeft het door den heer subst. offi. jhr. mr. *W. M. de Brauw*, voorgedragen systema aangenomen en thans als contra-dictoir uitspraak gedaan, en den markies, ter zake van laster in een gedrukt en verspreid geschrift, veroordeeld tot dezelfde straffen, welke vroeger bij verstek waren uitgesproken, te weten: 3 maanden gevangenis, *f* 100 boete, in de kosten, en voor 5 jaren ontzetting van de regten, in art. 42 van het wetboek van strafregt vermeld.

— Aan den heere mr. *L. D. Storm* is dezer dagen een keurig zilveren plateau door de Amstel-Societeit als geschenk toegezonden: het draagt tot opschrift: *Hulde der Amstel-Societeit aan het niet herkozen lid der Tweede Kamer mr. L. D. Storm.*

VENLO, den 29. October. Heden morgen was men ter dezer stede getuige van eene drievoudige bruiloft; de ouders vierden de gouden, eene dochter derzelve de zilveren en eene kleindochter de gewone bruiloft.

VLISSINGEN, den 29. October. De Breede Kerkeraad der Nederduitsche Hervormde Gemeente van Vlissingen, heeft uit het te voren geformeerde viertal van Predikanten, tot Herder en Leeraar dezer gemeente beroepen: de Wel Eerw. Zeer Geleerde Heer *Johannes Petrus Hazebroek*, Predikant te Breda.

— Wij nemen de vrijheid de redactie der *Middelburgsche Courant* de vriendelijke opmerking te maken, dat niet Zr. Ms. fregat *de Ryn*, maar 's Rijks fregat *de Prins van Oranje* alhier ter reede ligt.

— In een tijdstip, dat de cholera voor de tweede maal Europa bedreigt, is het niet onbelangrijk, het volgende te vermelden: « De chirurgijn-majoor van het Ottomanische leger, de heer *Bruno-Caron*, oud inspecteur van gezondheid in Bulgarië en Sijrië, enz., was in 1837 medicus te Marseille, toen de cholera aldaar voor de tweede maal zich openbaarde. Geheel en al vervuld met de gedachten aan die ziekte, welke hem eene menigte lijders in het hospitaal ter behandeling schonk, werd ook hij zelve op zekeren nacht door dezelve aangetast. Tegen middernacht, toen hij bijna een uur te bed gelegen had, werd hij op eenmaal door een verbazende koude door al zijne leden bevangen, en weldra ontwikkelden zich braking en ontlasting van een witachtig stof, vergezeld van koud zweet. Een uur later kreeg hij de hevigste kramp in de ingewanden. Geheel alleen in zijn huis zich bevindende, want zijne familie was de ziekte en dus ook hem ontvlugt, kon hij aan niemand om bijstand roepen. In zijne slaapkamer zag hij rond, of hij ook iets kon bemerken, dat hij tot lafenis kon gebruiken, doch niets trof zijn oog, tot hij eindelijk een fleschje met aether sulfurique, welke zich bij toeval in zijne kamer bevond, ontwaarde. Geen ander middel vindende, nam hij de flesch, en ademde met kracht de aether naar binnen. Oogenblikkelijk werd de hem bemoeijelijkte ademhaling gemakkelijker en een gevoel van herstelling openbaarde zich door zijn gansch ligchaam. Het koude zweet werd daarop warmer en zachter. De bewegingen der ligchaamsdeelen werden langzamerhand moeijelijker tot dat hij eindelijk in een diepen slaap viel, welke zes uren duurde. « Na dien tijd, schrijft hij, werd ik wakker, doch gevoelde mij geheel verzwakt. In mijne slaap of verdooving, had ik den ganschen nacht sterk uitgewasemd. Gedurende nog drie dagen was mijne ontlasting geheel zwart. Na dien tijd was ik hersteld."

— Eene Engelsche dame te Devonport, die, dewijl haar man een houten been had, tegen haren zin overal door hem werd vergezeld meende een middel gevonden te hebben om zich daarvan te ontslaan. Terwijl haar echtvriend sliep, nam zij het houten been en verkocht dit bij een uitdrager. Ten gevolge hiervan is zij gevangen genomen en weldra zal zij voor den regter verschijnen.

GEMENGDE BERIGTEN.

Overleden te Delft de gepensioneerde kapitein ter zee A. Schierhout, die ¼ van zyne nalatenschap aan het nederlandsche bybel-genootschap heeft bemaakt. — Het antwoord op de troonrede is aangenomen. — Roodkapje en de Gelaarsde Kat, twee vertellingen van Moeder de Gans, zyn ingekomen by het Ministerie van Binnenlandsche Zaken. (Zie Nederlandsche Staats-Courant van Donderdag 28. Oct. 1847, No. 255.) — Miss Leichmore, behoorende tot eene zeer aanzienlyke protestantsche familie in het graafschap Worcester in Engeland, is tot het Roomsche geloof overgegaan. — Z. M. heeft den heer Testa, ex-minister resident by den grooten heer in Constantinopel, in een baron *veranderd. — Op het nederlandsch gebied op Sumatra gaat de peper-cultuur sterk vooruit. — De kanonnier Kom en de fuselier Scheffer zullen niet doodgeschoten worden; zy krygen respectivelyk* 6 *en* 10 *jaren kruijwagenstraf en verbod om ooit in Nederland soldaatje te spelen. — De geld crisis in Engeland duurt nog voort. — De verkooping van oude Zeeuwen aan de munt te Utrecht is tegengevallen; en gaat men op den 4. Nov. verkoopen goud in baren, door eene kunstmatige bewerking,* Gineeren *genaamd, uit oude zilveren muntspecien getrokken. — Volgens berigten uit de laatste overland-mail deed de gouverneur-generaal van Neêrlandsch Indie eene inspectie reis door een gedeelte van Java. — De koningin van Engeland heeft voor haar en de geheele koninklyke familie officieel laten bedanken voor de geschenken waarmede zy dagelyks wordt overstelpt. — In Ierland ziet het er steeds droevig uit. Buiten en behalve de schrikkelyke tooneelen van moord- en doodslagen die er byna dagelyks in de graafschappen voorvallen, las men ook dezer dagen nog een berigt van eene plundering van een schip met graan op de kust van Ierland. — Uit eerbied voor eene pryzenswaardige* jalousie de métier, *vermelden wy, dat men uit de Middelburgsche Courant kan zien, dat er daar een brandspuitje te bezigtigen is, nog kleiner dan dat van den heer W. van der Oe alhier. De kracht en werking van het spuitje van den heer Peek wordt niet vermeld. — Een Antwerpsch blad herinnert zyne lezers aan de 17e verjaardag van het bombardement van Antwerpen door de Hollanders, en voegt er by, dat men alleen in de Kloosterstraat daarvan nog de puinen kan zien. — Uit Venlo schryft men dat de aardappelen daar tot* f 1,40 *en* f 1,50 *gedaald zyn.*

INGEZONDEN STUKKEN.

District Sluis, 23. October 1847.

Ik heb met genoegen gelezen het stukje, geplaatst in de *Vlissingsche Courant* van 20. dezer, No. 126, geteekend H. en B., moetende dienen tot weerlegging van hetgene door mij, aangaande de zoogenaamde verbeterde wegen in dit District, is geschreven en in voornoemde courant van den 11. dezer is opgenomen, omdat hetzelve, in stede van wederlegging, de bevestiging bevat van wat ik heb opgegeven, en zal dit aantoonen.

Ik heb namelijk gezegd:

1°. Dat men eigenlijk doorgaans niet de bestaande wegen verbeterd, maar veeleer nieuwe aangelegd, althans op vele plaatsen de wegen verlegd heeft; hetwelk een aantal onteigeningen noodzakelijk gemaakt en veel geld gekost heeft.

H. en B. erkennen, dat, b. v., in den Mauritspolder, tusschen Schoondijke en IJzendijke, eene afsnijding, dus eene verlegging van den weg heeft plaats gehad. — Ik heb dus hieromtrent de waarheid gezegd.

Dit tracht men wel te verdedigen door voor te geven, dat daardoor de weg 7 a 8 minuten is verkort en men daarenboven voor die lengte het liggen van den straatweg en het jaarlijks onderhoud uitwint; maar men zegt niet, wat de onteigeningen hebben gekost. Nu is aan eenen enkelen grondeigenaar, te IJzendijke, wiens bezittingen men tot het voorschreven einde doorsneden heeft, voor deze en eenige andere, doch geringere onteigeningen, *f* 5000 a *f* 6000 betaald, zoo als ik uit zijnen eigenen mond vernomen heb; wanneer men nu daarbij in aanmerking gelieft te nemen, dat voor deze doorsnijding alleen, nog vele gronden, aan anderen behoorende, zijn ingenomen, die waarschijnlijk voor geenen minderen evenredigen prijs zijn verkregen, dan geloof ik niet te onregte te hebben gezegd, dat deze en andere verkortingen duur betaald zijn; terwijl de jaarlijksche renten van den prijs dier onteigeningen wel zullen opwegen tegen de meerdere onderhoudskosten, die noodig zouden geweest zijn, als men de wegen niet had verlegd.

2°. Dat de gedane onteigeningen kostbare regtsgedingen hebben na zich gesleept. H. en B. erkennen, dat er twee regtsgedingen geweest zijn; doch meenen, dat daarvan een geschikt is. Ook hieromtrent heb ik dus waarheid gesproken.

3°. Dat het wenschelijk ware, dat men de bestaande wegen slechts op de vereischte breedte hadde bestraat of verzand, zoo als zulks in België geschiedt, omdat dit eenvoudiger en minder kostbaar is, dan de wijze, die men bij ons volgt.

H. en B. spreken niet tegen wat ik van de wijze van verbetering in Belgie gezegd heb, maar verwijten mij, dat ik de Belgische wegen te onregte zoo hoog geroemd heb, omdat zij kronkelen gelijk een paling en er overal diepe sporen in gereden zijn. — Als die schrijvers mijn artikel nog eens opmerkzamer willen nalezen dan zij schijnen gedaan te hebben, zullen zij zich kunnen overtuigen, dat ik alleen geroemd heb de min omslagtige en min kostbare wijze, waarop men in Belgie de wegen verbetert; doch verder deze zelve noch geroemd, noch gelaakt heb. — Daar men echter van kromme wegen gewaagd heeft, neem ik de vrijheid H. en B. te verwijzen naar den weg van Groede naar den grooten straatweg, die door de kunst der heeren, die de verbetering hebben tot stand gebragt, voor een groot deel nog krommer is geworden dan hij vroeger was.

4°. Dat de weg van IJzendijke naar de Belgische grenzen thans des zomers zoowel als des winters schier onrijbaar is, omdat men er een diepe zandweg van gemaakt heeft, dien men niet vermijden kan, dewijl de zijkanten zijn opgedolven, ten gevolge waarvan die weg, zoo als alle zandwegen, des zomers voor voertuigen ongeschikt is en des winters, vermits het zand welzand is, dat, wanneer het regent, tot pap wordt en geheel toezuigt.

H. en B. zeggen hierop:

a. dat ik den weg niet met eigene oogen zoude gezien hebben; dat de zijkanten niet opgedolven zijn, en dat *verscheidene* (waarom niet alle) ingezetenen van IJzendijke dit zouden kunnen getuigen. Ik antwoord hierop, dat hunne alwetenheid hen hier in de steek heeft gelaten, want dat ik, in den afgeloopen zomer, met een zeer ligt rijtuig, bespannen met twee goede paarden en met een weinig talrijk personeel beladen, dien weg in persoon heb gepasseerd en toen met eigene oogen heb gezien, hoe de zijkanten van dezen weg, gelijk van al de nieuwe of verbeterde wegen in dit District, aan wederzijden op korte afstanden waren opgedolven, tengevolge waarvan men met rijtuig slechts den zandweg berijden kan, zoodat de paarden met veel moeite en niet dan stapvoets het rijtuig door het zware zand slepen konden, en het mij dus bevreemden zoude, indien iemand, behalve misschien een aanstaande schoonpapa en eenige andere vrienden of ondergeschikten van den schrijver of de schrijvers, de door mij opgegevene feiten mogten loochenen, terwijl ik mij, tot staving der waarheid daarvan, beroep niet alleen op ingezetenen van IJzendijke maar op allen, die dien weg hebben bezocht.

b. dat de weg met geen welzand is opgemaakt, want als men dit had kunnen verkrijgen de weg *beter zoude zijn dan thans*, omdat deze soort van zand het regenwater spoediger en gemakkelijker doorlaat. Daar gelaten nu de questie of welzand (kwelzand noemt men het in dit District) meer of min verkieslijk is, ofschoon de landlieden hier hetzelve volstrekt ongeschikt achten tot het verzanden van wegen en voetpaden, juist omdat hetzelve het water niet doorlaat, en deze landlieden zal men toch wel niet verwijten, dat zij hunne kunde uit boeken hebben opgedaan en wel willen toestemmen, dat zij meer praktische kennis hebben van de ondergronden in het gewest, waar zij geboren zijn en hun gansche leven met het land te bebouwen hebben doorgebragt, dan een jong mensch, die nog niet lang geleden de school heeft verlaten en al de praktische kennis, die hij op dit punt, hier heeft medegebragt, in de veenen of heidevelden van Overijssel en Drenthe heeft verzameld; — maar, zeg ik, de questie over de mindere of meerdere deugdzaamheid van het wel- of kwelzand daar gelaten, zoo blijkt uit de getuigenis van H. en B. zelven, dat het zand, dat men voor den onderwerpelijken weg gebezigd heeft, het regenwater niet genoegzaam spoedig en gemakkelijk doorlaat, en dit is het juist, waarover ik mij beklaagd heb, zoodat ik ook hieromtrent de waarheid niet heb te kort gedaan.

5°. Dat de weg van IJzendijke naar Schoondijke naauwelijks schijnbaar voltooid was, of men heeft dien over deszelfs gansche lengte bijna geheel moeten opbreken, dewijl de steenen, *zuinigheidshalve*, te ver van elkander gelegd waren, ten gevolge waarvan zij plat en daarna tot gruis gereden zijn.

H. en B. erkennen, dat die weg, spoedig nadat hij afgewerkt was, eene aanzienlijke herstelling heeft noodig gehad; — zoodat zij alweder het door mij opgegeven feit bevestigen. — Maar, zeggen zij, niet ten gevolge van slechte constructie, doch, zoo als later *schijnt* gebleken te zijn (het is dus niet zeker), van het niet aanwezend zijn van *barrières de dégel* (slagboomen om bij invallend dooiweder, na vorst, de wegen afteesluiten). Het zij mij vergund, hierop aanteemerken, dat deze weg, vóór de vorst, nog niet half afgewerkt was; — dat zelfs de aardebaan voor een groot gedeelte nog niet voltooid was; — dat dus de vorst en het dooiweder slechts op een klein gedeelte van den weg eenigen invloed hebben kunnen uitoefenen, zoodat er geene barrières de dégel noodig waren; dat de weg evenwel van het begin tot het einde is opgebroken, derhalve ook daar, waar hij slechts *na* de vorst bestraat was, en dat de oorzaak van het spoedig onbruikbaar worden van dezen weg mitsdien wel aan eene andere oorzaak moet toegeschreven worden dan die, door H. en B. opgegeven. — Misschien zullen zij de thans door mij opgegevene daadzaken wel weder ontkennen; — diegenen echter, die, gelijk ik, dit gedeelte weg in den winter en het voorjaar ll. bezocht hebben, zullen kunnen oordeelen wie van ons het meeste nabij de waarheid is.

6° Dat de weg, leidende van den grooten weg naar het dorp Groede, overmatig met zand bedekt is; — dat ik met de redenen daarvoor niet bekend was; doch giste, dat zulks was om de gebreken ook van dezen weg te bedekken, omdat mij *gezegd was*, dat de zand- en rietbedding nog al wat te wenschen overlaat; — *en gezien* had, dat op vele plaatsen slechte steenen gebezigd waren; — deze ook te ver van elkander werden gelegd; — en het zand, waarmede de bestrating overdekt is, er niet is ingewasschen, zoo als het bestek voorschrijft, maar er droog over heen geworpen.

Deze aanmerkingen worden niet wederlegd, zelfs de aangevoerde daadzaken niet ontkend; maar alleen beantwoord met eenig zouteloos geklap, dat H. en B. ons waarschijnlijk voor aardigheden willen opdisschen, doch in der daad niets anders bewijst dan dat zij het door mij opgenoemde op geene goede gronden weten te wederleggen.

Terwijl ik eindelijk 7°. den wensch heb geuit, dat de Hoofd-Ingenieur de bedoelde wegen naauwkeurig mogt opnemen alvorens de aannemers van de verantwoordelijkheid deswege ontslagen worden.

Hierop merken H. en B. aan, dat zij *van ter zijde* (?) zouden gehoord hebben, dat de wegen reeds door den heer Hoofd Ingenieur zijn opgenomen en het uit mijn geschrijf blijkt, dat ik het bestek *niet* gelezen heb; want dat ik dan weten zoude, dat de aannemer den weg nog een jaar na de voltooijing moet onderhouden.

Hun zij hierop geantwoord, dat ik het bestek wel degelijk heb gelezen en dus ook wist, dat de aannemer den weg een jaar na de voltooijing moet onderhouden en juist daarom den wensch heb geuit, dat de heer Hoofd-Ingenieur *zelf* de verschillende wegen mogt opnemen, alvorens de aannemers van alle verantwoordelijkheid ontslagen werden. — Waarom toch die jaar onderhoud bedongen? — immers ten einde proefondervindelijk zoude blijken, dat het werk niet *schijnbaar*, maar *wezenlijk* deugdzaam is; — en om hierover nu te kunnen oordeelen, zal wel nogmaals eene opneming noodig zijn. — Of sommige lieden echter het wel wenschelijk achten, dat zulks door den heer Hoofd-Ingenieur in persoon en naauwkeurig geschiede, zal ik niet onderzoeken.

En nu laat ik iederen onpartijdige oordeelen of het geschrijf van H. en B. niet veeleer strekt om de waarheid van de door mij opgenoemde daadzaken te bevestigen dan om ze te wederleggen of de onwaarheid daarvan aan te toonen.

Maar waarom, zal welligt iemand vragen, hebben zij dan de pen opgevat en getracht mijne regelen als leugentaal te doen voorkomen? — Deze vraag stellig te beantwoorden vermag ik niet; doch het schijnt mij uit hun geschrijf te blijken, dat zij er persoonlijk belang bij hebben om het publiek te doen gelooven, dat ik onwaarheid heb geschreven en dat de wegen in geschil inderdaad zoo uitmuntend zijn als de schrijver van het artikeltje in de *Middelburgsche Courant* van 9. September ll. (misschien een der *verscheidene* personen uit IJzendijke, door H. en B. als getuigen te produceren) ons wil diets maken; want zij hebben zich over mijne mededeelingen boos gemaakt, blijkens het vele onzamenhangende en tegenstrijdige in hun geschrijf, en vooral blijkens de scheldwoorden, die zij mij toewerpen. — Een onpartijdige zoude zich daartoe niet vernederd hebben en iemand, die wel belang bij de zaak heeft, maar zich onschuldig gevoelt, zoude een verstandiger taal hebben gevoerd.

Of nu H. en B. behooren tot de aannemers of tot de opzigters, van wege het land of de provincie aangesteld, is mij insgelijks onbekend; — wij vermoeden echter, dat zij tot de ambtenaren behooren, omdat zij zulk eenen hoogen toon voeren en mij alle kennis van zaken in dezen ontzeggen. — Het spreekwoord zegt immers: zoo meester, zoo knecht; — en als wij nu de ministers aan de leden onzer Tweede Kamer op een' meesterachtigen toon hooren zeggen, dat zij onbekwaam zijn om wetten voor de Koloniën te maken; dat allen, die eene volledige grondwetsherziening willen — en die wilden in der tijd de meest geachte, meest kundige leden dier Kamer — gelijk staan met revolutionairen; — en dergelijke fraaijigheden meer, moeten wij dan niet tot het besluit komen, dat iemand, die aan ons ingezetenen van het Vierde District van Zeeland, welke toch de bedoelde wegen uit onze particuliere beurs bekostigen (boven en behalve alle andere zoo talrijke opbrengsten) en dus groot belang bij de zaak hebben, op een hoogen toon durft toevoegen, dat het ons niet aangaat of er in de uitvoering van het kontrakt van aanneming zoodanige veranderingen gemaakt worden, dat er in de plaats van goed, slecht werk geleverd wordt; — die aan hem, welke zich durft verstouten op dit werk aanmerkingen te maken, toevoegt, dat hij is een boere advokaat, een schreeuwer, die van niets weet dan wat uit boeken te leeren is, enz., enz., — moeten wij, zeg ik, dan niet tot het besluit komen, dat zoo iemand een ambtenaar is, die, in de hoop op bevordering, zich op die wijze tracht aangenaam te maken bij de landsvaderen, door een hunner stoute kinderen eens regt duchtig te kastijden?

Dan, hoe het zij, ik heb de opmerkzaamheid op de bedoelde wegen opgewekt; — moge dit aanleiding geven, dat, voor dat die wegen van de aannemers worden overgenomen, zij naauwkeurig en met wezenlijke goede trouw worden opgenomen en alle gebreken, die daarbij aan dezelve mogen bevonden worden, door of ten koste der aannemers hersteld, zoodat zij, *in het einde* waarlijk goed werk zullen geleverd hebben, dan zal ik mijn doel bereikt hebben, dat niet anders was dan om misbruiken aan het licht te brengen en mijne medeingezetenen voor schade te behoeden.

Mogt het H. en B. of anderen, wie ook, lusten, mij nogmaals over mijne opmerkingen aan te vallen, zij zullen dit straffeloos kunnen doen, want ik zal hun niet meer beantwoorden.

En nu ook nog een slot: H. en B. voegen mij toe: *Schoenmaker houdt u bij uwe leest;* — misschien is een hunner een schoolmeester, of zoon van een' schoolmeester, en dan zoude het beter voegen, dezen te raden, bij zijne of zijns vaders plak te blijven; want een schoenmaker ben ik niet en ik weet ook niet, dat er immer één onder mijne voorouders of bloedverwanten geweest is. — Zij waren echter, voor zoo veel ik ze gekend heb, vrijzinnige gevoelens toegedaan, zoo in het godsdienstige als in het staatkundige, en bleven aan die gevoelens getrouw; — daarin heb ik steeds getracht hen na te volgen en hoop ik dit voortdurend te doen, en niet het voorbeeld te volgen van hen, die, om geldelijk voordeel of ter verkrijging van eer en aanzien of andere voordeelen, hun godsdienstig of staatkundig geloof afzweren. — Hij, dien deze schoen past, moge hem aantrekken.

EEN INWONER VAN HET DISTRICT SLUIS.

MENGELINGEN.

Het Wassenbeeldenspel.

(*Vervolg van No.* 125.)

EEN DER AANSCHOUWERS.

Maar wat kijkt die mijnheer de minister simpel, en wat zet hij een benaauwd gezigt, even alsof hij zeggen wil, het is waarachtig mijn schuld niet, dat ik hier tusschen die Excellentie heeren zit, en ik wou wel, dat ik hier van daan was.

DE UITLEGGER.

Dat komt, omdat mijnheer VAN RANDWIJCK hier ook alles behalve voor zijn pleizier zit, ze hebben dien goeden heer zoo wat tegen heug en meug minister gemaakt. Toen hij nog lid van de gedeputeerde staten van Gelderland was, was hij niet ongeacht en bemind, later was hij gouverneur van Drenthe en later, als kommissaris des Konings, in eene onzer grootste provinciën, mogt hij, even als vroeger, de algemeene achting wegdragen. Toen de heer SCHIMMELPENNINCK ophield minister te zijn, bleef die plaats lang onbezet, en toen was het: » kom, mijnheer VAN RANDWIJCK! dat baantje moest jij maar aannemen," en men maalde en zanikte zoo lang, tot dat hij eindelijk zeide: » nu in Gods naam dan." Of hij dat nu wel juist zoo gezegd heeft, weet ik niet, maar het zal wel zoo wat op die manier zijn toegegaan. Jelui zou denken, als ik maar minister ben, dan raakt mij de heele boel niet; maar mijnheer VAN RANDWIJCK denkt er heel anders over en gevoelt zich niet op zijne plaats. Vooreerst heeft hij zijne reputatie verloren, als voorstander van vooruitgang, door plaats te nemen naast die brave heeren van het behoud; ten tweede heeft zijn voorganger een warhoel van onafgedane en onafdoenbare zaken nagelaten, een gevolg van de uitmuntende, onovertrefbare en onverbeterlijke grondwet. Ook bezit mijnheer VAN RANDWIJCK weinig zeggingskracht, daarom leest hij in de Kamer altijd voor, wat hij te zeggen heeft, of zwijgt, zoo als reeds tweemaal gebeurd is, en het moet een man, als mijnheer VAN RANDWIJCK alles behalve pleizierig zijn aan de verwachting, die men van hem koestert, niet te kunnen voldoen; want mijnheer VAN RANDWIJCK is een braaf en eerlijk man; ik mag verzinken, als het niet waar is.

Hier zie jelui nou mijnheer LIST, den minister van oorlog, die den oorlog administreert, namelijk, als er oorlog is, of als de gewapende magt moet opkomen, om diegenen dood te schieten, die niet van honger willen sterven, zoo als dat *canalje* in Groningen en Leeuwarden heeft durven doen, en toch heeft mijnheer LIST een teeder en gevoelig hart; want den 2. Augustus jongstleden, heeft hij openlijk in de Kamer verklaard, dat niemand meer, dan hij, *betreurde*, hetgeen te Groningen en Leeuwarden had plaats gehad; dat *betreuren* hielp de doodgeschotenen wel niet veel, maar ze verdienden ook niet beter, en mijnheer LIST had volkomen gelijk, toen hij hen *een hoop plunderziek gemeen* noemde. Voor het overige is Z. Exc. een man, die van geene nieuwigheden en veranderingen, zoo als herziening der grondwet, enz. houdt, en daardoor is hij juist niet in aanzien bij die heethoofden en woelgeesten, die altijd verandering willen; hij heeft juist geen pleizierig baantje want hij hoort gedurig niet dan klagen van officieren, die op non-activiteit gesteld worden, en krijgt een legio rekwesten, die juist niet heel aardig zijn om te lezen. Ten bewijze, dat hij een waardig en braaf man is, draagt hij dan ook verscheidene ridderkruizen en eereteekenen op de borst.

EEN DER AANSCHOUWERS TOT EENEN ANDEREN.

Ik geloof, dat die uitlegger door het gouvernement betaald wordt voor zijn lof uitbazuinen.

DE ANDERE.

Ben je mal of wat mankeert je, denkt je dat het gouvernement zulke lieden in zijne dienst zou hebben.

DE EERSTE.

Wis en waarachtig; in den Haag komen twee kranten uit, eene Fransche en Hollandsche, die niets anders doen, dan het gouvernement honig om den mond smeren en zoo wat spelen, aap wat heb je mooije jongen. De Fransche krant krijgt uit 's lands kas jaarlijks ƒ 25,000. Hoeveel de andere krijgt, dat weet ik niet regt; daarvan komt het, dat we zooveel moeten opbrengen (1).

DE ANDERE.

Maar, dat is immers God geklaagd.

DE EERSTE.

Ach, mijn goede vriend! er gebeurt hier zoo veel, dat God geklaagd is, dat het er op een beetje niet op aan komt.

DE UITLEGGER.

Hier heb je weder een verstandig heer, die van geene verandering houdt, het is mijnheer RIJK, minister van marine, die zeer beroemd geworden is, doordien zijn hôtel is afgebrand, waardoor zeer veel belangrijke papieren zijn vernietigd.

EEN DER AANSCHOUWERS.

Hij ziet er net uit, alsof hij niet in zijn schik is.

DE UITLEGGER.

Dat is hij ook niet, en met reden, omdat onze marine in eenen ellendigen toestand verkeert.

EENIGE AANSCHOUWERS.

Bravo! daarin heeft hij gelijk, nu spreekt hij de waarheid.

DE UITLEGGER.

Eindelijk zie je hier mijnheer VAN SON en Comp. Mijnheer VAN SON is minister van de R. C., en mijnheer VAN ZUILEN van de overige eerediensten.

EEN DER AANSCHOUWERS.

Ze zitten er net bij, alsof ze zeggen willen, we zitten hier wel, maar we weten eigenlijk niet, wat we hier doen.

DE UITLEGGER.

Dat komt er ook niet op aan, ze krijgen ieder ƒ 12,000 's jaars, en dat doet de deur digt.

VERSCHEIDENE STEMMEN.

Wel allemaglig wat een geld.

DE UITLEGGER.

Dat is niets te veel voor zulke groote heeren, of denk jelui, dat zulke menschen eveneens leven kunnen als jelui, die al leelijk kijkt, als het roggebrood opslaat, of de aardappelen duurder worden.

EEN DER AANSCHOUWERS.

En kosten al die heeren zoo veel.

DE UITLEGGER.

Om je te dienen, ze kosten met malkander een ton gouds en acht duizend gulden; en wat wil dat zeggen voor een land, dat in gunstige finantiële omstandigheden verkeert, de Koning heeft het eigenmondig gezegd in de troonrede, en dus zal het wel waar zijn. En nu, heeren en dames! zullen wij overgaan tot de tweede groep, voorstellende de Edelmogende Heeren, leden van de Eerste Kamer der Staten-Generaal. Stilte, als ik je verzoeken mag, en de noodige attentie voor de explicatie. (*Vervolg hierna.*)

(1) Alsof ƒ 25,000 niet genoeg ware, vergeet het *Journal de la Haye* wel eens het zegel. Indien een ander nieuwsblad zulks eens deed?

ADVERTENTIËN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. October. Sedert den 28. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Sophie, J. Boldt, Bordeaux, wijn.

Voor Middelburg:

De Provincie Overijssel, H. C. de Haan, Hull, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Caroline, A. Nepsoen, Ballast, Schotland; Sutor, W. Heren, Gezina, J. Christoffer, Sophie, H. Molderstein, alle Ballast, New-Castle; Maria, J. Wiesing, Lissabon, Ombrugge, H. Convirovich, Trieste, alle ballast.

Van Gend gezeild:

Helena, H. Breckwoldt, ballast, New-Castle.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 uren
Sluiting des avonds 7 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BERNE.